

РЕШЕНИЕ

№ 5321

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 30.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7032** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 84, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на М. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на А., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 226, чрез адв.Д. Р. от САК, срещу Решение № 6Х от 02.07.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) не е допусната до разглеждане в производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № 458 от 19.06.2020 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че последващата му молба отговаря на изискванията на чл.76а и чл.76б, ал.1 ЗУБ, тъй като са изложени нови факти и обстоятелства от значение за личното му положение, подкрепени с писмени доказателства, които не било необходимо да са нововъзникнали. Поддържа наличие на нови обстоятелства, които не били обсъдени от административния орган. Изтъква реална заплаха за членовете на семейството, вкл. доказателства за предоставена вече закрила по ЗУБ. Сочи динамично развиващата се обстановка в А., имаща характер на немеждународен въоръжен конфликт във всички части на страната. Претендира за отмяна на акта и връщане на преписката за ново разглеждане.

Ответникът интервюиращ орган при ДАБ не взема становище по жалбата.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на оспорването.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Чужденецът е подал молба за закрила по ЗУБ за първи път на 22.08.2016 г. чрез майка си Н. Ш., при настаняването на цялото семейство (майка със седем деца) в РПЦ – Х.. Молбата е регистрирана с рег. № 2514 от 24.08.2016 г. по описа на ДАБ. На проведеното на 04.01.2017 г. интервю кандидатът заявил, че близо 15 години живее в И., който напуснал нелегално за Турция и също така нелегално влязъл в България през м.август 2016 г. Като причина сочи тежкото положение на семейството в И., където били принудени да работят нелегално и той не можел да практикува спорта борба. Не съобщава спрямо него да е отправена заплаха, не е имал отношения с полицията, не е арестуван или осъждан, не е имал проблеми заради религиозна или етническа принадлежност. Не изразява желание да се завърне в А. или И., тъй като се страхувал от талибаните.

Постановено е решение № 12608 от 20.06.2017 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, вр. чл.8 и чл.9 ЗУБ на кандидата е отказана международна закрила. Административният орган е приел, че чуждият гражданин обосновава молбата си с лични проблеми, а не с причините по чл.8, ал.1 ЗУБ. Обсъдена е актуалната обстановка в А., но е прието, че тя не обосновава закрила по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Със съдебно решение № 11559 от 02.10.2018 г. по адм.д. № 774/2018 г. по описа на ВАС, III-то отделение, е отменено решение № 12608 от 20.06.2017 г. и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне с оглед обсъждане на новопредставени доказателства в контекста на понятието «членове на семейството».

В повторното производство са приобщени като доказателства първоначалните интервюта на членовете на семейството, вкл. на майката Н. Ш.. На 04.01.2017 г. същата е заявила, че семейството е напуснало А. преди 10-12 години, тъй като съпругът ѝ получавал заплахи от талибаните, а И. напуснала, след като съпругът ѝ починал, а децата не могли да се образуват и работят там. Докато съпругът ѝ бил жив, нещата били добре, но след неговага смърт станали много зле.

Постановено е решение № 379 от 22.01.2019 г. на председателя на ДАБ, с което отново не е предоставена международна закрила. Прието е в решението, че по отношение на кандидата не е налице преследване по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ, а същият търси по-добър начин на живот. Не се установявали разширенията на чл.15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС.

Със съдебно решение № 273 от 24.04.2019 г. по адм.д. № 185/2019 г. на Административен съд Хасково, влязло в сила на 22.05.2020 г., е отхвърлена жалбата срещу решение № 379 от 22.01.2019 г.

Чужденецът е сезирал ДАБ с втора по ред молба за закрила вх. № 458 от 19.06.2020 г., към която приложил: Решение № 6394 от 15.10.2019 г. на председателя на ДАБ за предоставяне на хуманитарен статут на брата Х. Х., [дата на раждане], удостоверение за заплаха на семейството на съпруга Д. Х., издадено от правителството на А. на 25.06.2012 г., удостоверение от 20.01.2001 г., издадено от правителството на муджахидините за налична заплаха на съпруга и семейството му и съболезнователно писмо от правителството на К. до семейството на брата на съпруга Х. А. М..

Постановено е оспореното решение № 6X от 02.07.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 отЗУБ

не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата молба вх. № 458 от 19.06.2020 г.

Административният орган е приел, че приложените към последващата молба документи не установяват нови обстоятелства към молбата за закрила, тъй като наведените такива следвало да бъдат новонастъпили. Документите установявали отдавна случили се факти, били представени за първи път от майката Н. Ш. в съдебна зала пред Административен съд Хасково и били обсъдени в решение № 301/30.04.2019 г. на същия съд, с което жалбата на Н. Ш. е отхвърлена. Обсъдено е съдържанието на документите, като е прието, че то не обосновават специфичен риск от преследване по отношение на кандидата, който не е застрашен в страната си на произход по причините в чл.8, ал.1 ЗУБ. Отбелязано е, че бащата Д. Х. е починал от естествена смърт, а не от действия на талибаните.

Ситуацията в А. е обсъдена въз основа информацията в справка рег. № МД-356 от 30.06.2020 г. на Дирекция «Международна дейност» на ДАБ, а с оглед продължителното пребиваване на кандидата в И. е обсъдена ситуацията и в тази държава въз основа на справка рег. № МД-273 от 20.05.2020 г. на Дирекция «МД» на ДАБ.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 08.07.2020 г., а жалбата срещу него е подадена на 14.07.2020 г. - в преклузивния 7-дневен срок по чл. 84, ал. 1 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения: Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2, вр. чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № РД-05-217 от 23.03.2016 г. на председателя на ДАБ за определяне на Г. М. М. за интервюиращ орган, в установената форма и при липса на данни за нарушение на процедурата съгласно чл. 76в, ал. 1 ЗУБ. Актът е издаден в срока по чл. 76б, ал. 1 вр., ал. 2 ЗУБ.

В чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ е предвидено, че производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход. Аналогично на това чл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

По силата на чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно [член 33, параграф 2, буква г](#)) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена

международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС).

Съдът намира за несподелими доводите на административния орган, че новите обстоятелства по молбата за закрила следва да бъдат само нововъзникнали. Касае се за факти, които не са преклудирани при предходното производство, т.е. не са наведени или обсъдени при вземане на решение по предходна молба за закрила. Релевантни в производството за допустимост са всички нови факти, наведени след предходно производство, които не са обсъдени в предходно отрицателно решение по молба за закрила. След като те не са наведени и/или обсъдени в предходно производство, те могат да бъдат, както нововъзникнали, така и новонаведени, т.е. съществуващи към датата на произнасяне по предходно производство, но неизтъкнати в него. Този извод следва и от буквалното тълкуване начл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС, който обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили (нововъзникнали) или не са представени (съществуващи, но новопредставени/новонаведени) от кандидата нови елементи или факти.

В този смисъл, жалбоподателят формално е изпълнил изискването на чл.76б, ал.1 ЗУБ да приложи към последващата си молба вх.№ 458/19.06.2020 г. писмени доказателства, които от своя страна установяват новонаведени обстоятелства, т.е. необсъдени при предходните производства за закрила. Вярно е, че същите са наведени за първи път към последваща молба за закрила на майката Н. Ш., но в тази връзка съдът съобразява мотивите на влязло в сила съдебно решение № 4745 от 27.08.2020 г. по адм.д.№ 5536/2020 г. на АССГ, 3-ти състав, в което е прието, че по отношение на майката са изпълнени предпоставките за разглеждане на последващата молба за закрила в производство по общия ред, вкл. поради необсъждане на всички новонаведени факти и обстоятелства.

В идентичен смисъл е и влязло в сила съдебно решение № 4546 от 10.08.2020 г. по адм.д.№ 4866/2020 г. на АССГ, 5-ти състав, за отмяна на отрицателно решение по последваща молба за закрила на брата на жалбоподателя А. Р. Х., гражданин на А., роден на 05. 07. 1997 г. От него се установява, че по отношение на А. Х. е постановено решение № 7427 от 20.05.2019 г. по адм.д. № 900/2019 г. по описа на ВАС, с което е отменена заповед № 272з-2315 от 01.10.2018 г. на началник група „Миграция“ при ОД на МВР Х. за наложена ПАМ „връщане в страната по произход“ по съображения за сигурността на чужденеца в А..

По отношение на друг пълнолетен брат на жалбоподателя Х. Х. е постановено решение № 6394/15.10.2019 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 9, ал. 8 от ЗУБ му е предоставен хуманитарен статут. Вярно е, че в обжалваното решение е посочено, че се касае за самостоятелно семейство на пълнолетния брат, но съдът приема, че като релевантно обстоятелство по чл.75, ал.2 ЗУБ следва да бъдат съобразени семейните връзки в семейството на Н. Ш..

Въз основа на изложеното следва да се приеме, че жалбоподателят е приложил към последващата си молба писмени доказателства в изпълнение на изискването по чл.76б, ал.1 ЗУБ. Съдът приема за изпълнено и следващото изискване за разглеждане на молбата в производство по общия ред, а именно новонаведените обстоятелства да са относими, релевантни и свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

Към молбата е приложено удостоверение № 493 от 25.06.2012 г. на Министерство на

външните работи на Ислямска република А., Дирекция „К. отношения“, че лицата Раджаб Х. и Д. Х. (баща на кандидата и съпруг на майката Н. Ш.) са предани старши командири, служили и изпълнявали опасни задачи в батарея под пряко командване на А. Шах М.. Посочено е, че поради политически причини и задачите, които са им поставяни същите са преследвани от талибаните и враговете на държавата в повечето области на страната. Отправена е молба към държавите от международната общност да съдействат за получаване на убежище на двамата предани командири и техните семейства.

Приложено е удостоверение № 494 от 25.06.2012 г. на Министерство на външните работи на Ислямска република А., Дирекция „К. отношения“, до Върховния комисариат на бежанците (ВКБООН) със същото съдържание - лицата Раджаб Х. и Д. Х. са опитни муджахидини, на които са възлагани важни и значими политически задачи.

Приложено е удостоверение № 588 от 20.01.2001 г., издадено инж. Т. Г. – отговорник на специалната служба на муджахидините към Фондация Ш. А. Шах М. при Ислямска Република А.. Според него Раджаб Х. и семейството му от 8 лица и Д. Хабили и членовете на семейството му от 9 лица, са навлезли на територията на Ислямска Република И. съгласно споразумение между властите на И. и А. и поради прилаганата в А. политика на изгорялата земя, племенни убийства и принудителни преселвания, прилагани от талибаните, както и поради преследването и убийствата на подкрепящите Ислямска Република А..

Съгласно писмо от 18.10.2007 г. от Посолството на К., посланика А. Л. изразява искрените си съболезнования за смъртта на А. М. до семейството му.

Обсъдени във връзка с информацията относно А. по справка рег. № МД-356 от 30.06.2020 г. тези доказателства установяват обстоятелства, релевантни към молбата за закрила, както по отношение личното положение на кандидата, така и по отношение страната по произход. Според нея, някои области на А. се намират извън правителствения контрол, а антиправителствени сили, включително талибаните, създават свои системи за правосъдие и сигурност. Въоръжени бунтовнически групи продължават да извършват сериозни атаки срещу цивилни и целенасочени убийства на лица, свързани с правителството. Съществени въпроси, свързани с правата на човека, включват: незаконни убийства, извършвани от различни бунтовнически групи, извънсъдебни убийства, приписвани на силите за сигурност, насилствени изчезвания, дело както на силите за сигурност, така и на антиправителствени елементи, доклади за произволно задържане и изтезания, извършвани от силите за сигурност и от антиправителствени структури, липса на отчетност и разследване на в случаите на насилие над жени, набиране и използване на деца-войници и сексуално насилие над деца, трафик на хора. Мисията на ООН за подкрепа на А. (U.) отчита 8 239 цивилни жертви през първите 9 месеца на 2019 г., като 62 % от тях се приписват на антиправителствени актьори. Способността на компетентните органи да оказват помощ на уязвимите лица, включително връщащите се от П. и И., остава ограничена и продължава да разчита на помощи от международната общност. През цялата изминала година терористичните атаки в А. се усилват, както поради наличието на опозиция срещу мирните преговори между САЩ и талибаните, така и заради насилието, свързани с президентските избори през м.септември 2019 г., предизвикали конфликт в самото афганистанско общество.

Съдът кредитира информацията в представена от жалбоподателя Справка за

актуалната ситуация в А. към м.септември 2020 г., като изготвена въз основа на доклади на У. – за 2019 г. броят на гражданите жертви надхвърля 10 000. Освен, че хиляди граждански граждани стават жертва на въоръжените сблъсъци, те са обект на отвлечения, разселване, заплахи от страна на отделните участници в конфликта. Според цитирани насоки на ВКБООН опциите за вътрешна релокация и разселване на афганистански граждани в райони на А., където да бъде гарантирана тяхната сигурност, са изключително ограничени предвид всеобхватния характер на вътрешния въоръжен конфликт. Тази оценка на ВКБООН включва и [населено място], където се наблюдават негативни тенденции по отношение на сигурността. Според доклад на А. интернешънъл за ситуацията в А. (30.01.2020 г.) през 2019 г. множество афганистанци са върнати орбатно в страната, особено от съседни страни като И., но мнозина от върнатите граждани са били изложени отново на съществен риск за сигурността им. Ето защо съдът не приема за актуална информацията по справка рег. № МД-356 от 30.06.2020 г., че делът на населението в К., засегнато от безразборно насилие, е много малък.

Въз основа на изложеното съдът приема, че обсъжданите новопредставени доказателства увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което да бъде предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, поради което и съгласно чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС разглеждането на молбата следва да продължи в общо производство. Продължителността и процедурните гаранции в общото производство предоставят възможност на административния орган да провери автентичността на документите, вкл. чрез провеждане на лично интервю с кандидата относно снабдяването му с тях и евентуално представяне на оригинали.

При новото произнасяне на административния орган следва да се съобрази специфичното положение на кандидата като член на семейството на Н. Ш. – вдовица и самотна майка, вкл. с оглед семейните традиции за подпомагане от страна на навършилите пълнолетие деца от мъжки пол. В тази връзка съдът съобразява мотивите на решение № 4745 от 27.08.2020 г. по адм.д.№ 5536/2020 г. на АССГ, 3-ти състав, според което новопредставените доказателства, които са ангажирани с цел установяване на твърденията на майката Н. Ш. за наличие на заплахи към мъжа ѝ и цялото ѝ семейство, са останали необсъдени от административния орган в противоречие с разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 4 вр. чл. 76б, ал. 1 ЗУБ. Според представено на основание чл.15, ал.6 от Закона за закрила на детето експертно становище цялото семейство има силно изградена емоционална връзка и продължава да живее заедно. Тези данни следва да се обсъдят с оглед спецификата на конкретния случай и в светлината на съображение 19 на Директива 2011/95 на Европейския парламент и на Съвета, в което е посочена необходимостта да се разшири понятието "членове на семейството", за да се вземат предвид различните конкретни обстоятелства на зависимост и специално внимание, което да бъде отделено на висшия интерес на детето, вкл. с оглед принципа за целостта на семейството.

Въз основа на изложеното съдът приема, че в последващата си молба рег. № 458 от 19.06.2020 г. кандидатът излага нови обстоятелства относно личното си положение и страната на произход, които са подкрепени с нови доказателства. Обжалваното решение следва да бъде отменено, а преписката - върната на компетентния административния орган, който в съответствие с указанията на съда по тълкуването и приложението на материалния закон, следва да издаде решение на основание чл. 76б,

ал. 1, т. 1 ЗУБ, с което да допусне последваща молба за предоставяне на международна закрила до производство за предоставяне на международна закрила. От страните не се претендират разноски по делото, поради което съдът не следва да се произнася по дължимостта им съгласно чл.143 АПК, вр. чл.91 ЗУБ. Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на А., Решение № 6X от 02.07.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не е допусната до разглеждане в производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № 458 от 19.06.2020 г.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по последващата молба рег. № 458 от 19.06.2020 г. на М. Х., ЛНЧ [ЕГН], при спазване на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.85, ал.4 ЗУБ.

СЪДИЯ: